

Mål C-327/20

Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler

Datum för ingivande:

22 juli 2020

Domstol som begär förhandsavgörande:

Sąd Okręgowy w Opolu (Polen)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

10 mars 2020

Klagande

Skarb Państwa - Starosta Nyski

Motpart:

New Media Development & Hotel Services Sp. z o.o.

Saken i målet vid den nationella domstolen

Begäran om lagstadgad dröjsmålsränta i handelstransaktioner på grund av att avgifter för permanent nyttjanderätt inte har betalats.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Tolkningen av direktiv 2011/7/EU i samband med permanent nyttjanderätt, frågan om huruvida begreppet ”vara” omfattar fast egendom och huruvida begreppet ”leverans av varor” omfattar beviljande av permanent nyttjanderätt till fast egendom, räckvidden av begreppen handelstransaktion och offentlig myndighet, frågan om övergångsbestämmelser.

Tolkningsfrågor

- 1 Ska bestämmelserna i artikel 2.1 i direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 (EGT L 95, 1993, s. 29, i ändrad lydelse) om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner (omarbetning) (EUT L 48, 2011, s. 1), tolkas så, att de utgör

hinder för en tolkning av bestämmelserna i artikel 2 och artikel 4.1 i ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (lagen av den 8 mars 2013 om bekämpande av orimligt försenade betalningar vid handelstransaktioner), enligt vilken begreppet varor inte omfattar fast egendom, och begreppet leverans av varor inte omfattar beviljande av permanent nyttjanderätt till fast egendom, i den mening som avses i artikel 232 och följande artiklar i kodeks cywilny (civillagen), eller att denna verksamhet inte kan betraktas som tillhandahållande av tjänster?

- 2 Om fråga 1 besvaras jakande: Ska bestämmelserna i artikel 2.1 i rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 (EGT L 95, 1993, s. 29, i ändrad lydelse) om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner [**orig. s. 2**] (omarbetning) (EUT L 48, 2011, s. 1), tolkas så, att de utgör hinder för en tolkning av bestämmelsen i artikel 71 och följande artiklar i ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (lagen om fastighetsförvaltning av den 21 augusti 1997) och artikel 238 i kodeks cywilny (civillagen), enligt vilken det i samband med statens uttag av årliga avgifter för permanent nyttjanderätt för aktörer som bedriver ekonomisk verksamhet men som inte ursprungligen beviljats permanent nyttjanderätt av staten utan erhållit en sådan rättighet från andra nyttjanderättshavare, inte är fråga om någon handelstransaktion och inte någon offentlig myndighet, i den mening som avses i artikel 2.1 och 2.2 i ovannämnda direktiv och artiklarna 2 och 4.1 i ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (lagen av den 8 mars 2013 om bekämpande av orimligt försenade betalningar vid handelstransaktioner), alternativt, att en sådan verksamhet inte omfattas av bestämmelserna i ovannämnda direktiv och lag.
- 3 För det fall att frågorna 1 och 2 besvaras jakande. Ska bestämmelserna i artikel 12.4 rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner (omarbetning) (EUT L 48, 2011, s. 1) och artikel 6.3 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/35/EG av den 29 juni 2000 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner tolkas så, att de utgör hinder för en tolkning av artikel 15 i ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (lagen av den 8 mars 2013 om bekämpande av orimligt försenade betalningar vid handelstransaktioner), och av artikel 12 i ustawa z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminie zapłaty w transakcjach handlowych (lagen av den 12 juni 2003 om betalningsfrister vid handelstransaktioner), enligt vilken det inte är möjligt att tillämpa bestämmelserna i ovannämnda direktiv eller i den lag varigenom detta direktiv införlivas, på avtal som reglerar försäljning av permanent nyttjanderätt till den aktuella nyttjanderättshavaren som är skyldig att betala årliga avgifter, och som ingåtts efter den 28 april 2013 och den 1 januari 2004, i de fall där staten, före den 28 april 2013 och den 1 januari 2004, beviljade den permanenta nyttjanderätten till marken till en annan aktör?

Anförda gemenskapsrättsliga bestämmelser

Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/35/EG av den 29 juni 2000 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner

Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner

Anförda nationella bestämmelser

- ustawa z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminie zapłaty w transakcjach handlowych (lag av den 12 juni 2003 om betalningsfrister vid handelstransaktioner)
- ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (lag av den 8 mars 2013 om bekämpande av orimligt försenade betalningar vid handelstransaktioner)
- ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 (lag av den 23 april 1964)
- ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (lag av den 21 augusti 1997 om fastighetsförvaltning)

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i målet vid den nationella domstolen

- 1 Bevisupptagningen visade, enligt förstainstansrätten, att motparten var skyldig att till och med den 31 mars 2018 betala en årlig avgift på 3 365,55 PLN för den permanenta nyttjanderätten till mark som låg i Głucholazy och som ägdes av staten, vilket motparten inte hade gjort. Sąd Rejonowy (regional domstol) förpliktade följaktligen motparten att betala ett belopp om 3 365,55 PLN jämte lagstadgad dröjsmålsränta från och med den 1 april 2018 till dess betalning sker. Beslutet om ränta motiverades med stöd av artikel 481 i civillagen.
- 2 Sąd Rejonowy (regional domstol) ogillade däremot talan om lagstadgad dröjsmålsränta vid handelstransaktioner. Förstainstansrätten ansåg att skyldigheten att erlägga årliga avgifter för permanent nyttjanderätt till marken hade sin grund i bestämmelserna i lagen om fastighetsförvaltning och civillagen och inte, såsom klaganden hade hävdade, i en handelstransaktion. Sąd Rejonowy angav dessutom att klaganden inte var part i köpeavtalet av den 15 maj 2014, varigenom motparten förvärvade äganderätt till den fasta egendomen och permanent nyttjanderätt till marken.
- 3 Klaganden överklagade beslutet att ogilla yrkandet om lagstadgad dröjsmålsränta vid handelstransaktioner som gjorts gällande på grundval av lagen om betalningsfrister vid handelstransaktioner.

Parternas huvudargument i det nationella målet

- 4 Klaganden har till stöd för sitt överklagande gjort gällande att även om den permanenta nyttjanderätten följer av lag förutsätts, för att en konkret person ska förvärva denna rätt, att ett avtal ingås genom en genom av notarius publicus bestyrkt handling vid äventyr av att detta annars blir ogiltigt. I lagen om fastighetsförvaltning anges tidpunkten och sättet för betalning av avgifterna, men själva förpliktelsen uppkommer på grundval av avtalet. Klaganden har även angett hur permanent nyttjanderätt i huvudsak förvärfvas, på grundval av avtal, förvaltningsbeslut och enligt lag. Enligt klaganden framgår det obestridligen av omständigheterna och handlingarna i målet att motpartens skyldighet att erlägga avgift för den permanenta nyttjanderätten följer av ett avtal som ingåtts genom en av notarius publicus bestyrkt handling avseende förvärvet av denna nyttjanderätt.

Kortfattad redogörelse för skälen till begäran om förhandsavgörande

- 5 I förevarande fall har staten, företrädd av distriktsstyrelsen i Nysa, begärt betalning av en årlig avgift för den permanenta nyttjanderätten från New Media Development & Hotel Services Sp. z o.o., med säte i Warszawa. Även om det huvudsakliga anspråket inte har bestritts av någon av parterna och den dom från förstainstansrätten i vilken denna avgift har fastställts har vunnit laga kraft, har förstainstansrättens beslut att ogilla klagandens yrkande om att motparten ska förpliktas att betala lagstadgad dröjsmålsränta vid handelstransaktioner, i den mening som avses i artikel 4.3 i lagen av den 8 mars 2013 om bekämpande av orimligt försenade betalningar vid handelstransaktioner, inte desto mindre överklagats på grundval av bestämmelsen i artikel 7.1 i ovannämnda lag. Sąd Rejonowy (regional domstol) ogillade överklagandet med motiveringen att avgifter för permanent nyttjanderätt följer av själva lagen och inte av avtalet mellan parterna. Sąd Okręgowy, i samma sammansättning, fann emellertid, mot bakgrund av bestämmelserna i artikel 73.5 i lag av den 21 augusti 1997 om fastighetsförvaltning, att en sådan skyldighet följer av avtalet om att bevilja permanent nyttjanderätt till den fasta egendomen eller, för det fall en sådan rätt fastställs genom lag, medför ett lagenligt avtalsförhållande mellan fastighetsägaren och nyttjanderättshavaren. Mot bakgrund av vad som anförts ovan kan den ståndpunkt som förstainstansrätten intog i detta avseende inte godtas.
- 6 I en sådan situation uppkom således frågan huruvida staten, vid uttag av sådana avgifter, kan kräva lagstadgad dröjsmålsränta vid handelstransaktioner eller även sedvanlig lagstadgad dröjsmålsränta, det vill säga huruvida beviljande av permanent nyttjanderätt till fast egendom utgör leverans av varor eller tillhandahållande av tjänster i den mening som avses i artikel 2 och artikel 4.1 i lagen av den 8 mars 2013 om bekämpande av orimligt försenade betalningar vid handelstransaktioner, genom vilken direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner införlivades.

- 7 Det ska prövas huruvida bestämmelserna i lagen av den 8 mars 2013 om bekämpande av orimligt försenade betalningar vid handelstransaktioner är tillämpliga på de årliga avgifterna för permanent nyttjanderätt. Det ska således fastställas huruvida den typen av avtal omfattas av tillämpningsområdet för bestämmelserna i artikel 2 och artikel 4.1 i lagen av den 8 mars 2013 om bekämpande av orimligt försenade betalningar vid handelstransaktioner.
- 8 Bestämmelserna i den ovannämnda polska lagen har gett upphov till oenighet i doktrinen om huruvida begreppet ”vara” omfattar fast egendom. Härvid hänvisas till att begreppen ”leverans av varor” och själva begreppet ”vara” inte definieras i lagen om betalningsfrister vid handelstransaktioner och i direktiv 2011/7/EU.
- 9 Traditionellt sett avses med begreppet ”vara” i doktrinen om köpeavtal generisk egendom i form av råvaror, halvfabrikat eller färdiga produkter. I en något annorlunda formulering betecknas en vara som en synonym till lös egendom. Det anges till och med att lagstiftaren i flera bestämmelser, bland annat de som rör den ekonomiska handeln, använder begreppet vara som föremål för försäljning.
- 10 I EU-domstolens praxis definieras begreppet ”vara” som ”varje produkt som har ett värde i pengar och som sådana kan vara föremål för handelstransaktioner” (dom av den 10 december 1968, 7/68, kommissionen mot Italien, REG 1968, s. 617). I doktrinen och i EU-domstolens praxis anges dessutom att varan är ett materiellt objekt (EU-domstolens dom av den 30 april 1974, 155/73, Sacchi, REG 1974, s. 409). Under utvecklingen av rättspraxis har det preciserats att begreppets materiella karaktär inte kan tolkas bokstavligt. Följaktligen har även elektricitet betraktats som en vara (EU-domstolens dom av den 15 juli 1964, 6/64, Costa mot E.N.E.L, REG 1964, s. 1141). Det angavs vidare att varorna kan ha ett negativt värde. Avfall har således betecknats som varor (EU-domstolens dom av den 9 juli 1992, C-2/90, kommissionen mot Belgien, REG 1992, s. 1-4431).
- 11 Det har i doktrinen angetts att begreppet ”leverans” ska tolkas så, att det avser överlåtelse av rättigheter till en vara eller tillhandahållande av en vara för tillfällig användning. Med leverans av varor avses följaktligen överföring av rättigheter till egendom, elektricitet, vatten, gas, fjärrvärme eller annan motsvarande rättighet (försäljning). Det förefaller även som om begreppet ”leverans av varor” ska avse överföring av en viss egendom eller en rätt till tillfällig användning (exempelvis uthyrning, utarrendering och leasing).
- 12 För det första kan sådana avtal som försäljning, utbyte och gåva, urskiljas, för det andra avtal vars föremål för tillhandahållande har sitt ursprung i överföring av egendomen eller rätten till tillfällig användning under en övergångsperiod. Det ska emellertid noteras att i doktrinen har uppfattningen framförts att överföring av egendom eller en rätt till tillfällig användning på grundval av ett hyresavtal, arrendeavtal eller leasingavtal faller utanför kategorin leverans av varor. Den typen av uppfattning motiveras med att tillhandahållandet av en vara för tillfällig användning inte motsvarar den gängse betydelsen av begreppet leverans. I doktrinen råder olika uppfattningar i detta avseende.

- 13 I EU-domstolens praxis anges att den personliga faktorn är dominerande för karakteriseringen av begreppet ”tillhandahållande av tjänst” (EU-domstolens dom av den 5 juni 1997, C-398/95, SETTG mot arbetsmarknadsministeriet, REG 1997, s. 1-3091, av den 5 juni 1997, C-360/89, Europeiska gemenskapernas kommission mot Italien, REG 1992, s. 1-3401, av den 28 mars 1996, C-272/94, Guiot, REG 1996, s. 1-1905). Ytterligare faktorer som är karaktäriserande för begreppet tillhandahållande av tjänst är ersättning, varaktighet och gränsöverskridande.
- 14 Det ska för övrigt framhållas att frågan huruvida begreppet ”vara”, i den mening som avses i ovannämnda lag, omfattar fast egendom, och huruvida leverans omfattar överföring av saker för tillfällig användning, varken har varit föremål för prövning av Sąd Najwyższy (Högsta domstolen) mot bakgrund av ovannämnda lag eller av Europeiska unionens domstol.
- 15 Fråga är alltså huruvida beviljande av permanent nyttjanderätt till fast egendom utgör leverans av varor eller, i förekommande fall, om begreppet används på så sätt som förespråkas av minoriteten i doktrinen och rättspraxis, tillhandahållande av tjänster i den mening som avses i ovannämnda lag och direktiv. Enligt ovannämnda bestämmelser i civillagen och lagen om fastighetsförvaltning är detta institut specifikt, eftersom det endast är stat och kommun som kan bevilja permanent nyttjanderätt till fast egendom. I civillagen har permanent nyttjanderätt klassificerats som en sakrätt. Det har även en hög grad av överbelastning av administrativa komponenter. Institutet permanent nyttjanderätt utgör en absolut rätt till annans egendom, vilken ger rätt till långsiktig användning av offentligägda fastigheter.
- 16 Inom systemet för sakrätter ligger rätten till permanent nyttjanderätt mellan ägande och begränsad sakrätt. Av den anledningen är den dominerande uppfattningen i doktrinen och rättspraxis att denna rätt är en indirekt rätt. Denna egenskap innebär att permanent nyttjanderätt uppvisar egenskaper som är typiska för såväl äganderätten som begränsad sakrätt. Det ska i detta avseende påpekas att denna dualism illustreras bäst genom två förhållanden som sammanhänger med permanent nyttjanderätt. I förhållande till tredje man har nyttjanderättshavaren nämligen en ställning som liknar ägarens.
- 17 I förhållandet mellan nyttjanderättshavaren och markägaren uppvisar permanent nyttjanderätt däremot egenskaper som är typiska för rätten till annans egendom. Följaktligen företräds uppfattningen att bestämmelserna om begränsad sakrätt bör tillämpas på detta förhållande. Det ska emellertid tilläggas att på vissa områden kommer förhållandet mellan ägaren och nyttjanderättshavaren att ha de egenskaper som är utmärkande för förpliktelser som kommer att komplettera det grundläggande förhållandet som har sakrättslig karaktär.
- 18 Det förhållandet att permanent nyttjanderätt klassificeras som sakrätt har en klar inverkan på att denna rättighet har absolut och ekonomisk karaktär. Dessutom utgör den en rättighet för vilken ersättning utgår, är överlåtbar, kan övergå genom arv och är verkställbar. Mot bakgrund av de syften som eftersträvas med

rättsordningen har den permanenta nyttjanderätten utformats som en tillfällig rättighet, eftersom den kan fastställas för en period på högst 99 år och, i undantagsfall, för en kortare period, men på minst 40 år. På samma sätt har de mål som eftersträvas med denna rättighets medfört att den kvalificeras som en rättighet som har ett specifikt ändamål, i den meningen att det i avtalet om fastställande av denna rättighet ska anges på vilket sätt marken ska användas.

- 19 I allmänhet uppkommer permanent nyttjanderätt på grundval av avtal, men före år 1990 uppkom denna rättighet på grundval av ett administrativt beslut, och lagstiftaren har i flera bestämmelser fastställt permanent lagstadgad nyttjanderätt.
- 20 Av den av notarius publicus bestyrkta handlingen framgår att permanent nyttjanderätt till den aktuella marken hade beviljats till och med den 5 december 2089. Denna rättighet får avyttras och den aktuella nyttjanderättshavaren förvärvade permanent nyttjanderätt genom avtal av den 15 maj 2014.
- 21 Enligt Sąd Okręgowy (regional domstol) förefaller det i förevarande mål vara möjligt att dela den uppfattning som framförts i doktrinen, i vilken det anges att fast egendom utgör en vara, i enlighet med definitionen i ovannämnda direktiv och den lag genom vilken det genomförs. Det finns inte heller något hinder mot att anta att beviljande av permanent nyttjanderätt till fast egendom i princip omfattas av begreppet leverans av varor eller, i förekommande fall, av begreppet tillhandahållande av tjänster, i den mening som avses i den ovannämnda lagen och direktivet, såsom överföring av egendom för tillfällig användning.
- 22 Om det utgås från att EU-domstolen delar ovannämnda uppfattning och att beviljande av permanent nyttjanderätt till fast egendom följaktligen omfattas av begreppet leverans av varor eller, i förekommande fall, av tillhandahållande av tjänster, uppkommer i förevarande fall frågan huruvida statens uttagande av avgifter för permanent nyttjanderätt från aktörer som inte var parter i den ursprungliga transaktionen, det vill säga överföringen av permanent nyttjanderätt till den fasta egendomen, omfattas av begreppet handelstransaktion i den mening som avses i artikel 2 och artikel 4 punkt 1 i lagen av den 8 mars 2013 om bekämpande av orimligt försenade betalningar vid handelstransaktioner, genom vilken rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner antogs. I artikel 2.2 i ovannämnda direktiv anges att med begreppet ”offentlig myndighet” avses varje upphandlande myndighet enligt definitionen i artikel 2.1 a i direktiv 2004/17/EG och i artikel 1.9 i direktiv 2004/18/EG, oavsett upphandlingens föremål eller värde. Ordalydelsen i denna bestämmelse tycks tyda på att bestämmelserna i direktivet och följaktligen den ovannämnda lagen vad beträffar staten endast är tillämpliga när det är fråga om avtal som ingås genom offentlig upphandling, vilket inte torde vara möjligt när det gäller överföring av permanent nyttjanderätt till den fasta egendomen.
- 23 Om man utgick från att all ekonomisk verksamhet som bedrivs av staten gentemot andra marknadsaktörer, det vill säga också ingående av avtal, inbegripet avtal om permanent nyttjanderätt, omfattas av direktivet och därmed lagen, skulle den

ursprungliga överföringen av permanent nyttjanderätt till den fasta egendomen, såsom angetts ovan, även kunna ske genom ett administrativt beslut och enligt lag. Dessutom är det teoretiskt möjligt att den fasta egendomen har överlåtits till en person som till att börja med inte var näringsidkare, och för annan verksamhet än ekonomisk verksamhet och därefter, till följd av en ändrad användning av marken, eller på grund av att den berörda personen startade upp ekonomisk verksamhet, övergick till att bli en fastighet som användes för ekonomisk verksamhet, eller överläts av en person som inte var näringsidkare till en näringsidkare som hade börjat bedriva ekonomisk verksamhet på den berörda fastigheten.

- 24 Frågan uppstår om det, i mål som avser betalning av en årlig avgift som alltid åligger den aktuella nyttjanderättshavaren, men som, såsom i förevarande fall, redan är efterföljande rättighetsinnehavare enligt avtal om köp eller försäljning av en permanent nyttjanderätt, ska undersökas under vilka omständigheter den permanenta nyttjanderätten i sig uppstod, det vill säga huruvida denna uppkom genom avtal, och dessutom genom ett anbudsförfarande, eller genom lagstiftning eller administrativt beslut och om den ursprungliga förvärvaren av rättigheten, vid tidpunkten för förvärvet, var näringsidkare och förvärvade marken för den ekonomiska verksamheten.
- 25 Frågan uppkommer även huruvida endast det ursprungliga avtalet om permanent nyttjanderätt kan anses utgöra en handelstransaktion och om det endast är i detta fall som staten kan ta ut högre ränta för det fall innehavaren av permanent nyttjanderätt är sen med betalningen av den årliga avgiften och huruvida staten förlorar denna möjlighet om rättigheten överläts. Vidare är det fråga om den som förvärvat den permanenta nyttjanderätten ska anses träda i stället för föregångaren som ursprunglig part i avtalet om permanent nyttjanderätt och om staten kan utvidga verkningarna av den ursprungliga handelstransaktionen till efterföljande aktör. Dessa båda uppfattningar visar att det är nödvändigt att undersöka de ursprungliga omständigheter under vilka den permanenta nyttjanderätten uppstod för att bedöma huruvida villkoren för en handelstransaktion i den mening som avses i lagen av den 8 mars 2013 om bekämpande av orimligt försenade betalningar vid handelstransaktioner och i direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner, är uppfyllda. Det är även möjligt att handelstransaktionen kan ses som ett avtal om överföring av en permanent nyttjanderätt till efterföljande nyttjanderättshavare, som ingåtts utan statens delaktighet, och dess verkningar, enligt artikel 71 i lagen om fastighetsförvaltning, utsträcks till staten, som på grundval av denna handelstransaktion kan kräva betalning av högre dröjsmålsränta på grundval av lagen av den 8 mars 2013 om bekämpande av orimligt försenade betalningar vid handelstransaktioner.
- 26 I detta avseende ska det även påpekas att storleken på den årliga avgiften för den permanenta nyttjanderätten visserligen i princip fastställs i avtalet, i enlighet med artikel 73.5 i lagen om fastighetsförvaltning. Det sätt på vilket avgiftens storlek fastställs och förfarandena för ändring av densamma, regleras också i lag, på så sätt att den myndighet som beviljar permanent nyttjanderätt till den fasta

egendomen i ett första skede genom ett administrativt förfarande fastställer en ny storlek på avgiften eller vägrar att ändra den, och nyttjanderättshavaren har, efter det administrativa förfarandet, rätt att begära att denna avgift ska fastställas av allmän domstol (inte förvaltningsdomstolen).

- 27 Det har i doktrinen och i rättspraxis erkänts att skyldigheten att betala den årliga avgiften är av civilrättslig karaktär. Den påminner om ett typiskt obligationsförhållande. Med hänsyn till det formella sättet att fastställa denna avgift och ändringar av denna samt det förhållandet att endast staten och kommuner är behöriga att ta ut denna avgift, i egenskap av organ som uteslutande kan fastställa permanent nyttjanderätt, tyder allt på att avgifter för permanent nyttjanderätt liknar offentlighetsavgifter. I den polska rättsordningen är emellertid krav på betalning av denna avgift slutgiltigt underkastade de allmänna domstolarnas behörighet, såsom i förevarande fall, och indrivningen av dessa avgifter regleras av bestämmelserna i civilprocesslagen.
- 28 En annan fråga som sammanhänger med frågan huruvida avgifter för permanent nyttjanderätt ingår i kategorin handelstransaktioner i den mening som avses i de ovannämnda bestämmelserna uppkommer således i samband med tolkningen av meningen i artikel 4.1 i den ovannämnda lag av den 8 mars 2013 om bekämpande av orimligt försenade betalningar vid handelstransaktioner, där det talas om ”i samband med den verksamhet som bedrivs”. Frågan uppkommer om det här rör sig om all verksamhet som bedrivs av offentliga myndigheter eller om ekonomisk verksamhet som bedrivs av dessa myndigheter, men inte om fullgörande av lagstadgade offentliga uppdrag.
- 29 Även om unionslagstiftarens avsikt varit att endast omfatta sådan verksamhet som bedrivs av offentliga myndigheter som är kopplad till ekonomisk verksamhet, har det med avseende på frågan huruvida uttag av avgifter för permanent nyttjanderätt är ekonomisk verksamhet inte intagits någon entydig ståndpunkt i polsk rättspraxis.
- 30 Frågan kvarstår även huruvida direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner omfattar alla handelstransaktioner som genomförs av offentliga organ, oberoende av om de genomförts för ekonomisk verksamhet eller inte, eller om de endast utgjorde utförande av egna uppgifter och oberoende av transaktionens form, det vill säga oberoende av om den genomförts genom ett offentligt kontrakt eller inte.
- 31 Även om det skulle antas att avtal om beviljande av permanent nyttjanderätt till fast egendom omfattas av begreppet leverans av varor och tillhandahållande av tjänster och att denna statliga verksamhet i fråga om uttag av årliga avgifter i förhållande till efterföljande innehavaren av permanent nyttjanderätt omfattas av tillämpningsområdet för bestämmelserna i lagen av den 8 mars 2013 om bekämpande av orimligt försenade betalningar vid handelstransaktioner, genom vilken rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena

betalningar vid handelstransaktioner införlivades, kvarstår frågan om övergångsbestämmelser.

- 32 Såväl artikel 6 i direktiv 2000/35/EG av den 29 juni 2000 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner som artikel 12 i rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner, gjorde det möjligt för medlemsstaterna att inte utvidga tillämpningen av direktivens bestämmelser till att omfatta avtal som ingåtts innan de trädde i kraft. I förevarande fall rör det sig emellertid om periodiska tillhandahållanden som ska betalas årligen.
- 33 Även om de ursprungliga avtalen eller de rättsliga händelser som utgör grunden för den permanenta nyttjanderätten ofta hänför sig till tiden före ikraftträdandet av denna lagstiftning, ingicks avtalen om överföring av permanent nyttjanderätt och följaktligen skyldigheten att betala den årliga avgiften för den permanenta nyttjanderätten efter ikraftträdandet av ovannämnda lagstiftning, såsom i förevarande fall (den 15 maj 2014).
- 34 Frågan är således huruvida enbart det ursprungliga avtalet om beviljande av permanent nyttjanderätt till fast egendom ska anses som en handelstransaktion som omfattas av de ovannämnda lagarna och direktiven, eller först handelstransaktionen, och det med verkan gentemot en offentlig myndighet som inte är part i avtalet, är ett avtal, genom vilket den berörde innehavaren av permanent nyttjanderätt har förvärvat sin rätt från en tidigare innehavare av permanent nyttjanderätt.